

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/3/2018
Identifikačné číslo spisu:	7016201312
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:7016201312.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 30. júla 2018 v Bratislave, v konaní o uznaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov o odvolaní odsúdeného P. M. proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. apríla 2018, sp. zn. 4Ntc 22/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie odsúdeného P. M. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 18. apríla 2018, sp. zn. 4Ntc 22/2016 rozhodol tak, že podľa § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov rozhodol, že sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa na území Slovenskej republiky rozsudok Trestného súdu v Bradforde, Spojené Kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, sp. zn. G1228225 zo dňa 30. októbra 2015, právoplatný dňa 30. októbra 2015, ktorým bol slovenský štátny občan P. M., nar. XX. A. XXXX v D. - K., trvale bytom K. XX, okres D. - F., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Spojenom Kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska uznaný vinným za pokus o vraždu v rozpore s článkom 1 zákona o Trestných pokusoch z roku 1981, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

dňa 6. apríla 2015 v skorých ranných hodinách v I. v mieste bydliska poškodenej O. G., túto objal so slovami, že „Ak nie si moja, tak nebudeš nikoho iného.“ a v úmysle usmrtiť ju nožom sedemkrát bodol do chrbta a hornej časti krku, pričom dve z týchto rán jej prepichli pľúca a jedna z rán jej zlomila rebro, kde tieto zranenia si vyžiadali cca dvojtýždňovú hospitalizáciu poškodenej,

za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 4 Tr. zák. rozhodol, že odsúdený P. M. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odsúdený P. M..

V jeho písomnom odôvodnení uviedol, že nechápe prečo bol odsúdený na pätnásť rokov, je si vedomý, že bol odsúdený za pokus vraždy za čo bol odsúdený na jedenásť rokov vo Veľkej Británii a sudca sa vyslovil, že vykoná trest odňatia slobody päť a potom bude vyhostený na Slovensko. Za to čo sa stalo bol odsúdený a bol mu uložený trest odňatia slobody jedenásť rokov, je mu to ľúto, svoju chybu priznal a preto by nemal byť odsúdený za to isté dva krát. Na záver požiadal aspoň o zníženie uloženého trestu.

Prokurátorka krajskej prokuratúry Košice v písomnom vyjadrení k odvolaniu odsúdeného poukazujúc na § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. veta prvá a § 16 tohto zákona navrhla odvolanie odsúdeného zamietnuť ako nedôvodné.

Zároveň poukazujúc na § 18 ods. 2 zák. č. 549/2011 Z. z. konštatovala, že po odovzdaní odsúdeného na územie Slovenskej republiky súd rozhodne o započítaní väzby podľa § 14, ako aj väzby už započítanej a trestu už vykonaného v inom členskom štáte, na ktorý sa vzťahuje rozhodnutie a tiež doby prevozu do dĺžky trestu, ktorý má by vykonaný. Ak konanie o uznaní a výkone rozhodnutia začne na základe konania o európskom zatýkacom rozkaze, súd rozhodne o započítaní väzby podľa osobitného predpisu.

Krajský súd Košice ako vykonávajúci justičný orgán v zmysle zák. č. 549/2011 Z. z., má právomoc na prijatie rozhodnúť o uznaní alebo odmietnutí uznania cudzieho rozhodnutia vo výroku o vine a vo výroku o treste, ako aj na prijatie všetkých následných rozhodnutí spojených s výkonom trestnej sankcie.

Najvyšší súd vyjadrenie prokurátorky zaslal odsúdenému P. M.. V písomnom stanovisku, ktoré bolo najvyššiemu súdu doručené 13. júla 2018 odsúdený P. M. stručne zrekapituloval svoje odvolanie a písomné vyjadrenie prokurátorky k jeho odvolaniu. Ďalej uviedol, že veci nerozumie, pretože mu bolo povedané, že trest odňatia slobody vo výmere jedenásť rokov, z ktorého vykoná päť a pol roka vykoná vo Veľkej Británii a potom bude deportovaný. Konštatoval, že vo výkone trestu je už viac ako tri roky, uložený trest by si chcel vykonať vo Veľkej Británii a po jeho výkone by chcel byť deportovaný. Na záver podania vyslovil ľútosť nad svojím konaním.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade odvolania odsúdeného P. M. preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Po predložení žiadosti štátu pôvodu o uznanie a výkon citovaného rozhodnutia, po písomnom vyjadrení prokurátora rozhodol o predmetnej otázke v súlade so zákonom na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku Krajský súd v Košiciach, ako súd vecne a miestne príslušný. Postupoval tak na podklade predloženého procesného spisu obsahujúceho všetky nevyhnutné dôkazy a pretože dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 nezistil, v súlade s § 17 ods. 1 citovaného zákona rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ani najvyšší súd pri plnení svojej prieskumnej povinnosti nezistil zákonné dôvody odmietnutia uznania a výkonu označeného rozhodnutia trestného súdu v Bradforde, Spojené Kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska sp. zn. G1228225 z 30. októbra 2015, právoplatného 30. októbra 2015 uvedené v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona.

Z písomne vyhotoveného odvolania odsúdeného okrem toho, že nechce byť dvakrát postihnutý za to isté konanie nevyplývajú žiadne dôvody, pre ktoré odsúdený P. M. namieta napadnutý rozsudok.

Najvyšší súd žiadne dôvody pre iné rozhodnutie o posudzovanej otázke so zreteľom na § 16 ods. 1 a 2 citovaného zákona, ktorý taxatívne uvádza zákonné dôvody odmietnutia a Rámcové rozhodnutie Rady

2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii nezistil a iné dôvody nie sú rozhodujúce.

Vo vzťahu k trestu odňatia slobody, ktorý bol bezo zmeny prevzatý z uznaného rozsudku je potrebné uviesť, že tento zodpovedá ustanoveniu § 17 ods. 2 zákona, pretože je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nezhoršil postavenie odsúdeného a zodpovedá pôvodne uloženej trestnej sankcii a nebolo potrebné ju primerane upraviť (§ 17 ods. 3, ods. 4).

K odvolacej námietke odsúdeného najvyšší súd uvádza, že vyjadrenie prokurátorky k odvolaniu odsúdeného uvedené na strane dva a tri je vecne správne a zodpovedá zneniu § 18 ods. 2 citovaného zákona a s týmto sa najvyšší súd stotožňuje pretože dáva odpoveď na námietku odsúdeného.

Najvyšší súd poznamenáva, že uznávacie konanie má špecifický, nostrifikačný charakter v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie. Uznávajúcí súd nesmie cudzie rozhodnutie preskúmať vo veci samej a je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu.

Zákonný a správny je aj výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože je v súlade s ustanovením § 17 ods. 2 zákona a § 48 ods. 4 Tr. zák. a nezhoršil postavenie odsúdeného.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.